

POSTĘPOWANIE W SYTUACJACH KRYZYSOWYCH
W NIEPUBLICZNYM PRZEDSZKOLU INTEGRACYJNYM „SZCZAWINKOWO”
W SZCZAWINIE DUŻYM

Przedszkole jest środowiskiem wielu oddziaływań fizycznych, psychicznych i społecznych, co skutkuje sytuacjami stwarzającymi zagrożenie życia i zdrowia. Bezpieczeństwem na terenie przedszkola zainteresowani są wszyscy. Rodzice, dla których szczęśliwe dzieciństwo i właściwa edukacja ich dzieci to warunek dobrego i bezpiecznego funkcjonowania. Nauczyciele, którzy powinni zdawać sobie sprawę z zagrożeń czyhających na każdym kroku oraz z odpowiedzialności i konsekwencji za niewłaściwe zachowanie i zaniechanie opracowanych procedur.

Przykładami zdarzeń obciążających i mogących mieć traumatyczne skutki, są:

- nagła śmierć wśród dzieci, nauczycieli, osób znanych (rodziców, rodzeństwa, przyjaciół),
- nieszczęśliwe wypadki w przedszkolu (z ciężkimi obrażeniami lub wypadkami śmiertelnymi),
- innego rodzaju zdarzenia w przedszkolu (przemoc, agresja, autoagresja, uszkodzenia ciała, pożar, katastrofy naturalne),
- zdarzenia z dużą ilością poszkodowanych (zwłaszcza wśród dzieci) mające miejsce także poza przedszkolem.

W przypadku każdego takiego zdarzenia, które z powodu swojej intensywności lub obciążenia może być przeżywane przez dzieci lub nauczycieli jako trauma, konieczne są działania związane z interwencją kryzysową.

CELE INTERWENCJI KRYZYSOWEJ

Celem interwencji kryzysowej jest więc, tak szybko, jak to możliwe wprowadzić na nowo normalność/zwyczajność w życie przedszkola (zwyczajny przebieg dnia, rutynę) i uruchomić zdrowy proces przepracowania kryzysu (traumy).

Warto pamiętać przy tym, że normalny proces przepracowywania traumy polega na naprzemiennych objawach unikania i odtwarzania zdarzenia. Dzieci mogą więc naprzemiennie z jednej strony wracać do np. śmierci kolegi, pytać o nią, mówić o swoich uczuciach z tym związanych, wspominać go czy dziwić się, a potem zajmować się w jakimś stopniu codzienną aktywnością.

Celem interwencji jest zareagować możliwie szybko, kompetentnie i w sposób dostosowany do sytuacji, udzielając wszystkim obciążonym zdarzeniem, adekwatnej pomocy i wsparcia.

ELEMENTY INTERWENCJI KRYZYSOWEJ

Skuteczność interwencji zależy również od poprawnego stosowania procedur, jest to bowiem proces logiczny i uporządkowany. Interwencja składa się z 6 głównych elementów:

1. **Natychmiastowość:** łagodzenie niepokoju, dezorganizacji, zabezpieczenie przed zagrożeniem życia lub zdrowia osoby w kryzysie lub innych osób z jej otoczenia. Koniecznym jest więc szybkie nawiązanie kontaktu, dokonanie wstępnej oceny zagrożenia i udzielenie wsparcia.
2. **Kontrola:** nie jest to decydowanie za dziecko lub rodzica ale pomoc w uporządkowaniu chaosu, zapanowaniu nad sytuacją, interwent udziela wsparcia do czasu zapanowania nad sytuacją przez osobę znajdującą się w kryzysie. Przejmowanie kontroli wymaga ostrożności, dzięki czemu można niejednokrotnie zapobiec niepotrzebnym urazom. Istotną rzeczą ze strony interwenta jest pokazanie siebie jako osoby spokojnej, zrównoważonej, panującej nad sytuacją, nie wolno składać niepewnych obietnic ani udzielać „łatwego” pocieszenia.
3. **Ocena:** to diagnoza zarówno sytuacji kryzysowej jak i reakcji na nią dziecka, jego zasobów jak i ograniczeń. Ocena sytuacji winna być szybka, dokładna i zrozumiała, skoncentrowana na tym co tu i teraz w życiu dziecka lub rodzica jest ważne, a nie na jego historii.
4. **Dyspozycje/metody postępowania:** ustalenie metod postępowania winno nastąpić zaraz po ocenie sytuacji. Kryzys powoduje, że dziecko nie widzi różnorodności sposobów rozwiązania problemu, ma ograniczone widzenie siebie i świata. Interwent pomaga w dostrzeżeniu różnych możliwości w rozwiązaniu kryzysu, uzyskaniu wsparcia środowiskowego oraz dostrzeżenia i odwołania się do własnych zasobów. W tej fazie interwencji bardzo ważne jest umiejętne budowanie nadziei.
5. **Odniesienie do innych źródeł pomocy:** w razie potrzeby odnieść się do innych źródeł pomocy, zwłaszcza w profesjonalnie działających ośrodkach. Interwencja to działanie wielokierunkowe, często angażujące różne instytucje i osoby. Interwent musi zatem mieć aktualną wiedzę na temat możliwości korzystania z innych profesjonalnych źródeł pomocy i wsparcia. Odsyłając do innej instytucji musi również sprawdzić możliwości dziecka oraz rodziny związane z nawiązaniem nowego pomocowego kontaktu.
6. **Uzupełnienie/monitorowanie pomocy:** to ważny element interwencji związany z monitorowaniem losów dziecka.

Cele interwencji:

- Udzielenie pierwszej pomocy psychologicznej.
- Udzielenie wsparcia emocjonalnego.
- Wdrożenie działań mających przywrócić równowagę sprzed kryzysu.
- Złagodzenie objawów.

- Identyfikacja zasobów i źródeł wsparcia.
- Zapewnienie bezpieczeństwa
- Wypracowanie nowych, bardziej adaptacyjnych strategii radzenia sobie.
- Zapobieganie wystąpieniu zaburzeń psychicznych.

Cechy interwencji kryzysowej:

- Prowadzona natychmiast, najpóźniej w ciągu 24–72 godzin od wystąpienia wydarzenia krytycznego.
- Pomoc krótkoterminowa i ograniczona w czasie.
- Pomoc skoncentrowana na aktualnych trudnościach, „tu i teraz”.
- Jasno określone i zdefiniowane cele interwencji.
- Praca osadzona w realiach i dotycząca faktów.
- Obejmuje rodzinę i bliskich dziecka.
- Angażuje różne służby.
- Praca nastawiona na działanie.

Etapy postępowania

Interwencja kryzysowa przebiega etapowo, ale nie musimy przebrnąć przez wszystkie jej etapy za wszelką cenę. W zależności od rodzaju sytuacji i dokonanej diagnozy potrzeb osoby w kryzysie skuteczna interwencja może zakończyć się na jednym z wcześniejszych etapów.

Etap I Zdefiniowanie problemu

Pierwszym zadaniem osoby interweniującej przed nawiązaniem kontaktu z osobą w kryzysie jest zebranie jak największej ilości informacji na temat zaistniałego zdarzenia:

- Co się stało?
- Kiedy i gdzie dane zdarzenie miało miejsce?
- Gdzie i w jaki sposób dziecko i rodzina mogą uzyskać pomoc?
- Kto jeszcze pomaga, kto jest zaangażowany w udzielanie wsparcia?
- Czy sytuacja kryzysowa się zakończyła?

Etap II Zapewnienie bezpieczeństwa

Etap III Udzielanie wsparcia

Co robić ?

- Zapewnij bezpieczeństwo.
- Zadbaj o zaspokojenie podstawowych potrzeb (picie, jedzenie, odpoczynek).

- Zadbaj o ustronne i komfortowe miejsce do rozmowy.
- Szanuj prywatne granice rozmówcy.
- Bądź szczery, nie kłam i nie zmyślaj.
- Zapewnij rozmówcę o swojej dyskrecji i uprzedź o jej ewentualnych ograniczeniach.
- Pokazuj, że słuchasz z uwagą.
- Okazuj wsparcie i szanuj emocje osoby w kryzysie.
- Szanuj prawo osoby w kryzysie do samodzielnego podejmowania decyzji.
- Bądź świadomy swoich ograniczeń, przekonań i uprzedzeń i staraj się nad nimi panować.
- Upewnij się, że dana osoba wie, że będziesz dla niej nadal dostępny, kiedy będzie tego potrzebować.
- Zachowaj spokój i bądź cierpliwy.
- Normalizuj emocje.
- Informuj o okolicznościach zdarzenia, kolejnych krokach, stanie innych osób itp.
- Chwal zaradność i zauważaj siłę poszkodowanego.
- Uwzględniaj różnice kulturowe, wiek i płeć osoby w kryzysie.

Czego nie robić?

- Nie udzielaj informacji niezgodnych z prawdą ani nie składaj obietnic, których nie możesz dotrzymać.
- Nie naciskaj i nie udzielaj pomocy bez wyraźnej zgody osoby w kryzysie.
- Nie zmuszaj osoby w kryzysie do dzielenia się tym, czego doświadczyła.
- Nie oceniaj.
- Nie poganiaj i nie okazuj zniecierpliwienia.
- Nie podważaj słów rozmówcy, szanuj jego punkt widzenia.
- Nie pocieszaj i nie dawaj rad.
- Nie dotykaj dziecka, jeśli wyraźnie sobie tego nie życzy.
- Nie tłum emocji dziecka i nie zaprzeczaj im.
- Nie używaj specjalistycznego słownictwa.
- Nie opowiadaj historii innych osób.
- Unikaj określeń: „ofiara” i „ocalony”.

Etap IV Identyfikacja zasobów

Aby pomóc dziecku i rodzinie przyjrzeć się możliwościom poradzenia sobie z sytuacją trudną, należy dokonać identyfikacji posiadanych przez nią zasobów. Dowiedz się jak najwięcej o sytuacji rodzinnej. Weź także pod uwagę sytuację finansową, lokalową, zdrowotną i prawną danej osoby. W ten sposób możesz zidentyfikować

potencjalne zasoby, ale także trudności.

Etap V Opracowanie planu działania

Kiedy już posiadasz informacje na temat sprawdzonych możliwości rozwiązania problemów, możesz wspólnie z dzieckiem i rodzicem stworzyć plan działania, który ma na celu pomóc jej odzyskać poczucie kontroli, wpływu i umiejętności samodzielnego i niezależnego poradzenia sobie z daną sytuacją.

1. PROCEDURA POSTĘPOWANIA W PRZYPADKU ŚMIERCI, ŻAŁOBY I STRATY

POMOC I INTERWENCJA W KRYZYSIE ŻAŁOBY I STRATY

Żałoba może być wyrażana na różne sposoby. Niekoniecznie wiąże się z łzami, poczuciem bycia przybitym, smutnym wyrazem twarzy. Może być tak, że np. dziecko zachowuje w taki sposób, jakby nic się nie stało, nie płacze.

Niekiedy może wynikać to z niechęci dodatkowego obciążania swoich rodziców, których dana śmierć jakoś szczególnie dotknęła. Ale dziecko może być też bardziej agresywne, nawet wściekłe, bardziej pobudzone. Bywa, że pyta o śmierć i konkretne wydarzenie, które ją spowodowało i ciągle te pytania powtarza. Może też nagle stać się bardziej "przylepne" albo wycofywać się z kontaktu z dorosłymi.

Podstawową zasadą interwencji w przypadku dziecka w żałobie jest niezmuszanie go do rozmowy.

Oczywiście, powinniśmy odpowiadać na pytania dziecka, które często rozumie sytuację na swój sposób i dlatego nie pyta. Zamiast rozmów potrzebuje po prostu towarzyszenia, wsparcia i empatii.

Zadaniem jest więc okazywanie akceptacji i podążanie za potrzebami dziecka. Jeśli chce ono płakać, pozwalamy mu na to, jeśli ma ochotę się bawić, nie dziwimy się i dajemy mu to, czego potrzebuje. Zawsze jednak pamiętajmy, by zapewnić dziecko, że jesteśmy gotowi rozmawiać o jego stracie. Pokazujemy, że szanujemy jego wybory i nie naciskamy, ale jednocześnie sami nie unikamy rozmowy, choć są to trudne tematy.

O śmierci staramy się mówić wprost. Nie stosujemy metafor i eufemizmów. Dziecko, które usłyszało, że babcia zasnęła, może przecież zacząć bać się ciemności lub mieć problemy ze snem. Udzielamy odpowiedzi i wyjaśniamy

wątpliwości adekwatnie do wieku dziecka, uważając na to, co mówimy, ale staramy się zachować naturalność i unikać patetycznych tonów. Nie bójmy się okazywać własnych emocji, bo dzięki temu dziecku będzie łatwiej zaakceptować własne. Pokazujemy mu, że go nie oceniamy i zachęcamy je do ekspresji emocji. Nie bierzmy do siebie jego złości, przyjmijmy ją jako normalną reakcję w żałobie. Pomagamy dziecku wyrazić to, co czuje, i normalizować jego doznania. Zwracamy szczególną uwagę na poczucie winy, gdyż dzieci często wierzą, że

ponoszą odpowiedzialność za śmierć bliskiej osoby.

Zasady interwencji w przypadku dzieci nie odbiegają od zasad pracy z dorosłymi. I tak jak przypadku każdego kryzysu i każdej grupy wiekowej, dla skuteczności interwencji kluczowe są właściwe oddziaływania najbliższego otoczenia osoby w kryzysie. Dlatego obejmij pomocą także opiekunów dziecka. Pomóżmy im zrozumieć jego potrzeby, psychoedukujmy i wspierajmy w obcowaniu z dzieckiem w żałobie.

Wskazówki dla rodziców i wychowawców:

1. Rozmawiamy z dzieckiem o doznanej stracie. Mówimy prawdę (bez drastycznych szczegółów), nie ukrywamy faktów, nie unikamy rozmowy i nie odkładamy jej na później. Unikamy abstrakcyjnych pojęć i cierpliwie odpowiadamy nawet na powtarzające się pytania.
2. Zapewniamy dziecko, że pomimo doznanej straty jego warunki życia się nie zmienią (będzie miało opiekę, mieszkanie itd.), a jeśli wiadomo, że ulegną one zmianie – mówimy mu o tym wprost. Tłumaczymy, co, jak i kiedy się zmieni, pamiętając, że im mniej zmian, tym lepiej.
3. Nie izolujemy dzieci od emocji związanych ze śmiercią. Nie ukrywamy swoich łez, nie udajemy, że nic się nie dzieje, nie kończymy rozmów w pół zdania, kiedy dziecko wchodzi do pokoju. To od Nas dziecko uczy się, jak rozpoznawać i nazywać emocje i jak sobie z nimi radzić. Smutek, rozpacz, czy tęsknota są naturalne w przypadku żałoby i nie ustrzeżemy przed nimi dziecka.
4. Włączamy dziecko w rytuał pogrzebowy.
5. Dajemy dziecku wsparcie emocjonalne i jesteśmy blisko.
6. Przyglądamy się uważnie emocjom i zachowaniom dziecka. Jeśli jakieś zachowanie jest niepokojące omawiamy je z psychologiem.

2. PROCEDURA POSTĘPOWANIA Z DZIECKIEM SPRAWIAJĄCYM TRUDNOŚCI WYCHOWAWCZE

1. Wychowawca po pojawieniu się trudności wychowawczych z dzieckiem przeprowadza ponowną, wnikliwą diagnozę sytuacji przedszkolnej i rodzinnej dziecka.
2. W stosunku do dziecka sprawiającego problemy wychowawcze, wychowawca podejmuje następujące działania zmierzające do eliminacji trudności i rozwiązania jego problemów:
 - o zaistniałym problemie informuje dyrektora przedszkola,
 - we współpracy z psychologiem przeprowadza diagnozę problemów wychowawczych i emocjonalnych dziecka oraz planuje tok postępowania z nim,
 - informuje rodziców (prawnych opiekunów) dziecka o istniejących trudnościach i zapoznaje ich z działaniami jakie zostaną podjęte w przedszkolu w stosunku do dziecka jednocześnie zobowiązując rodziców do rzetelnej współpracy,
 - w przypadku utrzymujących się trudności z dzieckiem, nauczyciel - wychowawca inicjuje

spotkania z terapeutami, nauczycielami specjalistami innymi osobami (opiekunowie, pomoc nauczyciela) pracującymi w przedszkolu celem uzyskania pomocy i wsparcia w przezwyciężaniu problemów wychowawczych,

- po przeanalizowaniu sytuacji nauczyciel - wychowawca może zasugerować przeprowadzenie badań psychologicznych lub psychiatrycznych, rzetelnie informując rodzica o znaczeniu opinii w dalszej edukacji dziecka,
- na posiedzeniu Rady Pedagogicznej, wychowawca szczegółowo zapoznaje grono pedagogiczne z zaistniałym problemem, przedstawia dotychczasowe działania oraz stan faktyczny na dany dzień. Rada Pedagogiczna ustala dalszy tok postępowania z dzieckiem.

3. PROCEDURA INTERWENCYJNA W PRZYPADKU DZIECKA PRZEJAWIAJĄCEGO AGRESJĘ FIZYCZNĄ

W postępowaniu z dzieckiem przejawiającym zachowania agresywne należy uwzględnić następujące założenia:

- reagowanie na każdą sytuację, w której występuje agresja – brak reakcji uczeń odbierze jako przyzwolenie na tego typu zachowania,
- doraźne sytuacje wymagają szybkiej i zdecydowanej interwencji,
- wykazywanie troski o ucznia,
- nie należy potępiać dziecka, ale wskazywać na zachowania aprobowane społecznie, zdecydowanie wyrażać brak zgody na stosowanie agresji i przemocy,
- każdą sytuację należy wnikliwie rozpatrywać,
- konieczne jest współdziałanie z innymi nauczycielami i udzielanie sobie nawzajem wsparcia.

Osoby podejmujące działania interwencyjne (nauczyciele, terapeuci, pracownicy niepedagogiczni) wobec dziecka

przejawiającego zachowania agresywne powinny:

- reagować stanowczo, podawać jasne komunikaty w formie instrukcji: np. „nie kop”, „usiądź”, „odejdź”,
- jeśli to konieczne należy użyć siły, ale tylko w sytuacji jeśli dziecko zagraża bezpieczeństwu swojemu lub innych dzieci, do odsunięcia bijącego lub przytrzymania, kiedy ma np. napad furii,
- zawsze mówić o zachowaniu dziecka, a nie o dziecku, nie oceniać dziecka ale jego zachowanie
- unikać długich monologów i moralizowania

1. Cele szczegółowe procedury:

- Eliminowanie agresji jako zagrożenia dla bezpieczeństwa dzieci.

- Usprawnienie i zwiększenie skuteczności oddziaływań wychowawczych wobec dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych.
- Uświadomienie rodzicom dziecka ich roli w procesie wychowawczym i wypracowanie metod współpracy pomiędzy przedszkolem a domem rodzinnym w pokonywaniu trudności wychowawczych.
- Zapobieganie zachowaniom niepożądanym o charakterze powtarzalnym.
- Wskazanie działań zapobiegawczych (profilaktycznych) oraz naprawczych (korekcyjnych)

3. Zakres procedury.

Procedura reguluje zasady postępowania nauczycieli, terapeutów i pracowników niepedagogicznych wobec dziecka przejawiającego agresywne zachowania.

4. Osoby podlegające procedurze.

Do przestrzegania niniejszej procedury zobowiązani są wszyscy pracownicy przedszkola oraz rodzice/prawni opiekunowie.

5. Opis procedury

I. Zasady postępowania doraźnego wobec dzieci przejawiających agresję.

1. Każdy pracownik przedszkola zobowiązany jest do przeciwstawiania się przejawom agresji ze strony dzieci.
2. Podejmując interwencję wobec agresywnego dziecka, należy dążyć do zapewnienia bezpieczeństwa wszystkim dzieciom oraz sobie.
3. Reakcja wobec przejawów agresji powinna być adekwatna do skali zagrożenia spowodowanego agresją, jak również do okoliczności zdarzenia, wieku i poziomu rozwoju dziecka.
4. Reakcja na agresję dziecka powinna być stanowcza, a przekaz słowny prosty i jasny.
5. Użycie siły fizycznej jako środka przymusu jest ostatecznością. Może wystąpić w przypadku konieczności powstrzymania dziecka przed zadaniem ciosu innej osobie, w celu rozdzielenia bijących się dzieci czy pozbawienia dziecka niebezpiecznego przedmiotu, jeśli odmawia ono jego dobrowolnego oddania, podczas ataku furii, autoagresji.
6. Działaniom skierowanym na usunięcie bezpośredniego zagrożenia powinna towarzyszyć próba wyciszenia dziecka poprzez rozmowę, odwrócenie jego uwagi itp.
7. Dzieci, przeciwko którym skierowana była agresja, powinni zostać otoczeni opieką, a w razie doznania przez nich krzywdy powinna im zostać udzielona pomoc.
8. Osoba podejmująca interwencję, niebędąca wychowawcą grupy, do której uczęszcza agresywne dziecko, informuje o zdarzeniu nauczyciela - wychowawcę.
9. Wychowawca przeprowadza rozmowę z dzieckiem w celu wyjaśnienia przyczyn niewłaściwego zachowania.

10. Fakt agresywnego zachowania dziecka powinien być odnotowany w dokumentacji przedszkolnej i zgłoszony bezpośrednio rodzicom/opiekunom prawnym.
11. W przypadku powtarzających się przejawów agresji i innych zachowań powodujących trudności wychowawcze nauczyciel przeprowadza z rodzicami dziecka rozmowę, w której omawia problem. Informuje ich o dotychczas podjętych działaniach ukierunkowanych na korekcję niepożądanych zachowań dziecka oraz o zaplanowanych działaniach wychowawczych. Zobowiązuje rodziców do współpracy w realizacji przedstawionych czynności i wskazuje zadania możliwe do podjęcia w środowisku rodzinnym dziecka. Działania te nauczyciel odnotowuje w dokumentacji przedszkolnej.

4. PROCEDURA INTERWENCYJNA W SYTUACJI KRZYWDZENIA DZIECKA W RODZINIE

1. Nauczyciel lub inny pracownik przedszkola, który podejrzewa, że dziecko jest ofiarą przemocy domowej informuje o tym fakcie psychologa przedszkolnego oraz dyrektora przedszkola.
2. Nauczyciel - wychowawca w porozumieniu z psychologiem, w zależności od sytuacji, przeprowadza rozmowę z dzieckiem lub podejmuje inne przewidziane prawem czynności zmierzające do rozpoznania sprawy.
3. Jeżeli po rozmowie z dzieckiem podejrzenia się potwierdzają lub istnieje uzasadniona obawa, że dziecko jest ofiarą przemocy informuje o przemocy policję, ośrodek pomocy społecznej, Sąd Rodzinny. W przypadku rodziny objętej nadzorem, o swoich podejrzeniach niezwłocznie powiadamia kuratora rodziny.

4. Wszczyna Procedurę „Niebieskiej Karty”

5. Psycholog wspólnie z wychowawcą i w porozumieniu z dyrektorem przedszkola przeprowadza rozmowę z rodzicami (opiekunami prawnymi) dziecka. Informuje o podejrzeniu stosowania przemocy wobec dziecka i niedostatecznej nad nim opieki oraz o konsekwencjach takiego postępowania, założeniu Niebieskiej Karty i wskazuje formy pomocy.
6. Wychowawca lub psycholog sporządza notatkę z przeprowadzonej rozmowy, którą podpisują również rodzice (opiekunowie prawni) dziecka.
7. Wychowawca i psycholog przedszkolny na bieżąco monitorują sytuację rodzinną dziecka, udzielają wsparcia.

5. PROCEDURY INTERWENCYJNE W SYTUACJI ZAISTNIENIA WYPADKU DZIECKA, NAGŁEGO ZACHOROWANIA I KONIECZNOŚCI UDZIELENIA PIERWSZEJ POMOCY

Procedura postępowania w sytuacji zaistnienia lekkiego wypadku dziecka, nie wymagającego interwencji lekarza (powierzchowne zranienie, stłuczenie, zadrapanie, skaleczenie itp.)

- Po stwierdzeniu zdarzenia należy dziecko odizolować celem udzielenia pierwszej pomocy.
- O zdarzeniu i jego przyczynach wychowawca informuje dyrektora przedszkola sporządza notatkę służbową.
- O zaistniałym wypadku informowani są rodzice (opiekunowie prawni) dziecka, którzy w razie potrzeby są zobowiązani odebrać dziecko z przedszkola.
- W przypadku stwierdzenia, że wypadek, któremu uległo dziecko, wymaga specjalistycznej interwencji nauczyciel lub inny pracownik przedszkola postępuje zgodnie z obowiązującą w przedszkolu „Procedurą udzielania pierwszej pomocy przedmedycznej”

6. PROCEDURA POSTĘPOWANIA W SYTUACJI SAMOOKALECZEŃ DOKONYWANYCH PRZEZ DZIECKO LUB INNYCH ZACHOWAŃ ZWIĄZANYCH Z NARAŻENIEM ŻYCIA LUB ZDROWIA

W przypadku uzyskania informacji bądź stwierdzenia, że dziecko próbowało dokonać samookaleczenia każdy pracownik przedszkola powinien podjąć następujące kroki:

- Po ustaleniu i potwierdzeniu rodzaju zdarzenia pracownik przedszkola nie może pozostawić dziecka znajdującego się w kryzysie samego, powinien zapewnić bezpieczne, ustronne miejsce, oraz usunąć z zasięgu wszystkie przedmioty, które mogłyby zagrażać bezpieczeństwu dziecka.
- Dokonać szybkiej oceny zagrożenia.
- W razie konieczności wezwać pomoc– drugiego pracownika, pogotowie ratunkowe, policję i w czasie tej interwencji zadbać, by przebiegała ona spokojnie i dyskretnie.
- Powiadomić o tym fakcie dyrektora placówki, nauczyciela – wychowawcę, psychologa.
- O zaistniałej sytuacji natychmiast powiadomić rodziców dziecka
- Chronić dziecko oraz inne osoby przed dodatkową traumą, np. związaną z kontaktem z mediami
- Sporządzić notatkę służbową.

Postanowienia końcowe:

Niniejsze procedury postępowania interwencyjnego w przedszkolu w przypadku wystąpienia wśród dzieci sytuacji kryzysowych dotyczą i powinny być przestrzegane przez wszystkich pracowników przedszkola.

O wszystkich występujących w przedszkolu sytuacjach kryzysowych obligatoryjnie są powiadamiani rodzice dziecka, którego zaistniała sytuacja dotyczy.

O wszystkich występujących w przedszkolu sytuacjach kryzysowych obligatoryjnie powiadamiany jest dyrektor przedszkola.

Wszystkie występujące na terenie przedszkola sytuacje kryzysowe nauczyciel - wychowawca i psycholog są zobowiązani do udokumentowania zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Przedstawiono na posiedzeniu Rady Pedagogicznej

w dniu 26.02.2019r.